

MOTVALLSKÄRRINGEN

Av: Kerstin Eriksson, nov- 08

Att göra tvärtemot. Att göra det minst förväntade. Att vara oberäknelig. Nja.. De som känner mig vet nog att jag har denna förkärlek till att göra tvärtom. Så för dom är jag, motvallskärring, ju istället beräknelig - alltid tvärtemot.

HUND-UPPFOSTRAN

Min yngsta hund, Brednos, har fått för sig att vid hundarnas middag och frukost*, så ska han vara lite morrig och vaktig. Istället för att ställa matskålarna med större avstånd dom emellan, så ställer jag dom närmare varandra. Så att de måste stå och äta sin efterlängtnade mat med bara några decimeters mellanrum. Nåde den hund som morrar - då åker han ut! (eller maten)

Brednos tycker inte om när Pitbullpudeln kommer in i köket vid middagsdags. Därför bara måste jag kalla in Pitbullpudeln in i köket vid hundutfodring, för att ge honom sitt rimadyl-piller (korsbands-skadan). Som sagt - nåde den hund som morrar! (Pudeln äter inte alltid samtidigt som dom andra.)

För närvarande är det även vid andra tillfällen ibland lite spänt mellan Brednos (ett år och nio månader) och Pitbullpudeln (nio år). (Det kanske har med att göra att Pitbullpudeln nog känner sig lite konvalescent efter skadan, och att Brednos, uppstickaren, "utnyttjar" detta.)

Det är ofta morrigt till exempel när de återförenas efter de har varit på varsitt "äventyr". I och med att jag nu är beredd på detta, så har jag (om jag är på rätt humör, det vill säga) börjat med att vara överdrivet glad och positiv när de två retstickorna återigen möts: "Nämen... Hej! Titta! Där kommer ju Pitbullpudeln/Brednos. Va kul... Ser du? Va roligt!", säger jag med ljus och glad stämma *innan* eventuell sur stämning uppstår, istället för att även jag blir sur och grinig.

Det verkar fungera med i alla fall Brednos. Han blir ganska förvirrad, och kommer av sig i sitt morrande: "Eh... Vadå? Är du, Matte, *glad* att den där Pitbullpudeln kommer hit. Eh... men jag trodde....?!"

Det naturliga i ovanstående situationer borde väl vara att *öka* avståndet mellan matskålarna, och att jag ger Pitbullpudeln sitt piller *utanför* köket. Men inte jag inte! Har jag bestämt att juckarna ska kunna umgås utan morr, så är det så bara! Det spontana vore ju också att jag är grinigt tillrättavisande i *alla* morr-situationer, för att visa att så här uppför man sig INTE. Fast som motvallskärring jag är, så gör jag (då och då) tvärtom.

HEMSIDOR

Det har ju blivit så inne med att ha en egen hemsida. Även jag har en... Fast jag försöker få min sida, så långt det nu går, att på ett enkelt sätt som möjligt (jag är ju lat) vara tvärtemot alla andras vackra och stilrena hemsidor. Min e ful och barnslig. Enbart för att vara... Ja just det...

På flera av alla dessa hund-hemsidor som jag *gärna* besöker, så står det ett litet visdomsord längs ned på sidorna: "Utan träning ingen framgång!", "Bakom varje framgångsrik agilityhund springer

en människa!", "I livets lopp finns inga målsnören... utan är starten till ett nytt lopp!" etc. Visdomsord att efterstäva efter gängse normer för att få ett så harmoniskt och framgångsrikt (hunderi-) liv som möjligt.

Sida upp och sida ned kan man sedan läsa om *det bästa tävlingsresultatet någonsin* efter det andra - champions, champions och åter champions av alla de slag! Alla är bäst!

De tränar och tränar - dag ut och dag in. Ibland... Nej! Oftast tränar de *flera* gånger om dagen! De har energi, envishet, och uthållighet samt VINNAR-INSTINKT!

Jag är också envis. Fast... På min hemsida skrivs det hur otroligt *lat* jag är, hur *olydiga* mina hundar är osv. Innebörden av visdomsorden som står längs ned på mina sidor, lyder precis tvärtemot de andras; "Var lat!", "Skjut upp till sen!", "Varför träna när man har talang!", "Det är aldrig försent att ge upp!" etc.

Jag säger bara... Det *måste* finnas en motvikt. Som motvallskärring jag är, ställer jag gärna upp.

Ärligt talat så ljuger jag lite ibland när jag skriver i min dagbok på hemsidan. Då och då "råkar" jag "glömma bort" saker jag har gjort under dagen. Så himla lat är jag inte alla dagar. (Men nästan...) Fast man kan ju inte skriva om allt man gör. (Eh... Eller kan man det..?) Man vill ju bibehålla sitt rykte - sin image - som den late motvallskärringen!

För något år sedan var jag med på en tävlingspsykologistudiecirkel. (Vilket långt och roligt ord.) Jag var den ende som hade "problem" med att jag inte blir nervös när jag ska tävla. Jag var även den ende som inte brydde sig så mycket om att vinna. Jag tävlar för att ha kul! Som sagt; Jag är tvärtemot alla andra.

"Ja men, om du skulle vinna skulle väl du tycka det vore bra!", suckade en deltagare. "Jo men visst. Självklart är det roligt att vinna, men det är inte så himla viktigt. Huvudsaken är att jag *har* kul!", protesterade jag. "Ja men, kan det inte vara så att du undermedvetet tonar ned vinnarinstinkten, som likt något "försvar" ifall det inte går bra", ponerade en annan, "och att du inte tränar för att kunna skylla på det".

"Jo, så kan det väl va. Men spela´ roll. Om det är *det* som behövs för att få ha roligt, så är det väl bara bra", vidhöll jag. Med en suck gav de upp.

FRUNTIMMER

Jag är inte heller så "tjejig" av mig. Till exempel så fattar jag inte varför tjejer *måste* gå två och två på toa. Finns det någon som begriper detta? Jag har heller aldrig varit så där överdrivet fnittrig av mig. Fnitter är ju bara pinsamt.

Jag har alltid, redan som liten, trivts bäst med att umgås med killar. De har (ofta) humor, är raka och inget tjafs. Inget hönsgård-syndrom med avundsjuka och skitprat. Eh... Fast jag kan väl erkänna att jag tycker det är kul med skvaller. Lite kvinnlig kan man väl ändå få vara!

SVARTA KATTER...

Och så har vi det här med skrock. Jag riktigt njuter av att lägga nyckelknippan mitt på bordet, så synligt som möjligt. Allra helst min STORA nyckelknippa. Och stegar... Om det är möjligt så går jag hellre under dom än runt. Bara för att vara tvärtemot och att... RETAS!

Ja, just det.. Folk blir nog lite irriterade på mig: "Att hon alltid ska vara så... så... tvärtemot. Så ifrågasättande. Så självtänkande. Så egen. Så "kan-bäst-själv". Så.. Så... Äh! Varför kan hon inte va som alla andra?!"

Jag funderar ofta hur det känns att bara flyta med - to go with the flow - att göra, att känna, att tänka som ALLA andra. Hm.

* Ja, här är ett ytterligare "bevis" på mitt motvalls-syndrom - Alla andra skulle nog ha skrivit: "frukost och middag" - jag, retsticka och motvallskärring, riktigt njuter av att skriva tvärtom.